

ЯК ЛІКУВАТИ СВІТ ВІД РОСІЇ

Хованчись від репресій та мобілізації, до країн демократії виїхало багато російських громадян. Багато хто з них зараз вірить у те, що українці переламають хребет їхньому фашистському, рашистському режиму, а вони повернуться додому і будуватимуть свою прекрасну Росію «рожевих поні». Вони збирають якісь з'їзди та форуми, і на цих зборах вселяють один одному можливість утопії про побудову «Прекрасної Росії майбутнього». Вони розповідають громадянам цивілізованих країн про можливість побудови у Росії демократії. Але це абсолютна брехня. Вони видають бажані за дійсне і не відрізняють своїх мрій від реальності. У цьому полягає загальна проблема росіян, які помилково називають загадковою російської душі. Війна рашистів в Україні яскраво демонструє, що таке Росія, і чому у рожевих поні нічого не вийде.

Безумовно, громадянам цивілізованого світу теж дуже хотілося б вірити у можливість демократичної трансформації повоєнної Росії. Але треба бути реалістами та розуміти, що це неможливо. Тому що це населення, яке за тисячу років ніколи не обирало собі свою владу. Дві спроби після розвалу СРСР – не вважалося, вони стерті покірним мовчанням.

Вони не розуміють, що влада та відповідальність – дві сторони однієї монети. І покоління, що живуть зараз, цього вже й не зрозуміють. Ці покоління не візьмуть він відповідальність за свій вибір. І єдине, що вони здатні зробити – привести до влади чергового тирана.

Для росіян демократія – це просто гарне слово, яке чарівним чином відчиняє їм двері до цивілізованих країн. Як це чаклунство працює вони не розуміють, та й не хочуть розуміти. Їм це не потрібно. Тому громадянам цивілізованого світу потрібно усвідомити, що коли росіяни говорять про демократичну Росію, то це гарна, але абсолютно порожня балаканина.

Громадянам цивілізованого світу треба розуміти, що будь-які зміни не відбувалися в Росії, ці покоління росіян уже не зміняться. Все, що вони здатні побудувати – це лише черговий клон тоталітаризму. Демократія здатна жити і розвиватися тільки там, де за неї готові боротися та вмирати, щодня про неї піклуватися. Росіяни як імперська ідентичність ніколи не готові. Ні зараз, ні раніше. «Країна рабів, країна панів» – писав поет сторіччя тому і мав рацію.

Для адекватної оцінки реальності слід виходити саме з цього факту. Американці зрозуміли це про Афганістан після багатьох років та багатьох мільярдів зусиль. Треба також виходити з того, що злочинна спільнота під назвою Російська Федерація – це загроза ядерного тероризму – усьому світу. І ця проблема сама по собі не розсмокчеться. Її треба вирішувати спільно всім цивілізованим країнам.

Наївно чекати, що навіть після гіпотетичної зміни режиму в Москві нове керівництво Росії добровільно погодиться на відмову від ядерної зброї. Всі ці російські емігранти «демократи» та «ліберали», повернувшись до Москви, одразу заявлять, що їм потрібно захищати периметр їхньої «демократичної імперії».

Скільки б росіяни не говорили слова про демократію та свою миролюбність, питання свого ядерного роззброєння вирішувати вони не будуть. І це факт. Таке роззброєння Російської федерації може здійснити лише Україна. Яка власною кров'ю та жертвами, своїми діями раніше щодо відмови від ядерної зброї, довела свою демократичність і миролюбність.

Тому після військової поразки армії агресорів і терористів силами Збройних сил України потрібно одразу вводити зовнішнє управління територіями країни, що прогнала війну. Спільними силами країн, які підтримали Україну у боротьбі за виживання та незалежність. Якщо не одразу, то поступово.

Можна поетапно звільняти від санкцій території, що виходять зі складу РФ, що здали ядерну зброю і взяли на себе відповідні зобов'язання. Якийсь час – під зовнішнім міжнародним управлінням, очевидно.

Першими зі складу РФ готові вийти Татарстан та Башкортостан, не кажучи вже про Ічкерію, право на самовизначення якої

вже нещодавно визнала Верховна Рада України. Так припустив Михайло Касьянов, колишній прем'єр РФ. Інгушетія та Дагестан явно хочуть копіювати дії сусідньої Чечні. Як вони там поділять між собою кордони на Кавказі – погано уявляють усі спостерігачі. Добре, якщо народи зрозуміють небагато зброї та людського ресурсу в них, у всіх і кожного. І домовляться без війни.

Всім зрозуміле відділення Калінінграда, Карелії та Курії. Як і неминуче повернення окупованих територій Грузії та Молдови. Складніше буде з Білоруссю, яку треба звільнити від окупації. Вона велика і населення замовкло при підкупленому чи знищеному активі її громадян. Доведеться їм допомагати всім сусіднім країнам, як давно на те очікує їх диктатор. Добре, що вже є – кому цим зайнятися.

Якутія теж прокинеться, але їй потрібні страхівки міжнародної підтримки. Корпорації Якутзолото та Якуталмаз – їм у допомогу! Інші майбутні країни Постросії збиратимуться з думками про незалежність на тлі загального гасла «Досить годувати Москву!» вже з економічних, господарських чи геополітичних міркувань, за національною ознакою.

Далекосхідна та Уральська республіки ще не забули свої попередні пориви до самостійності. В інших регіонах теж постає питання – як жити далі, коли з Москви грої не надходять. А лише набридлі командири. Я чув навіть про Сполучені штати Сибіру та Тихоокеанську федерацію.

Країни Північної Європи, що залишилися без ресурсів розвитку, швидко зрозуміють свій інтерес і почнуть допомагати самосвідомості Ямало-Ненецького, Ханти-Мансійського та інших регіонів, багатих на природні ресурси. І потужні корпорації, переключать фінансові потоки від продажу природних багатств цих земель уже без Москви. Але з виплатою Україні репарацій.

Китай нічого не захоплюватиме силою. А навіщо вювати, купувати чи орендувати, якщо зубожілі самі все принесуть, самі референдуми проведуть? Ну, хіба що, допоможуть Казахстану згадати про 2-3 області, які відібрали ще за часів СРСР. Навіщо ж пообіцяли Казахстану захист територіальних інтересів?

Мусульманські інтереси та ідеї «Великого Турану» я не забув, просто мало про них знаю. Так, азербайджанська мова мало відрізняється від турецької. От нехай Туреччина й адмініструє інтереси «Великого Турану».

Змішнела в останні роки Монголія з розумінням прийняла потік біженців з Бурятії. Для багатьох монголів та казахів буряти, калмики та тувинці – це свої люди, яким треба допомогти.

Немає потреби згадувати чи припускати всі можливі варіанти появи нових незалежних країн Постросії, але кожна з них матиме можливість стати незалежною, заможною економічно та зручною для своїх громадян державою. Не знаю, наприклад, що вирішити для себе Пітер, але в Московії точно не залишиться. А як місто-порт, точно виживе.

Україна вже продемонструвала свою здатність вирішувати питання щодо демілітаризації Росії. Вона ж здатна провести і денуклеаризацію, і демократизацію на територіях Постросії. У такій же тісній співпраці з країнами цивілізованого світу, як це робиться зараз – забезпечити адміністрування цього процесу. Має бути грандіозна за масштабами та тривала за часом робота з освіти та виховання нових поколінь громадян цих нових країн. Навчання покоління колишніх росіян практикам відповідального громадянства та місцевого самоврядування буде недостатньо. Робити це доведеться і треба, але цього недостатньо. Доведено слабкою результативністю багатьох зусиль у Німеччині та Японії після Другої світової війни.

Роботу таку вже треба розпочинати. Настав час продумувати дії, збирати експертні групи, розробляти бюджети, визначатися з ресурсами, готувати кадри та плани реалізації. Це не лише завдання державної ваги для України, Польщі, Грузії, Молдови та країн Балтії. Це завдання для всіх країн світу, зацікавлених у безпеці.

Ігор ДУШИН
«ХВИЛЯ» 15.12.2022